

**„Moje soukromí.
Nedívat se, nešťourat!“**

Přihlásila jsem se do této soutěže ne za účelem vyhrát nějakou cenu, ale za účelem prozkoumat otázku soukromí. Když se blíže podíváme na celé toto téma zjistíme, že není lehké najít informace o tomto tématu. Ať už na internetu nebo v knihách. Pak už jen zbývá se nad tím vším zamyslet.

Co vlastně znamená soukromí? Je to něco, co si každý chrání před okolním světem? Nebo ne? Podle mého názoru soukromí nelze vysvětlit jednou či pár větami. Myslím, že soukromí každého člověka je něco, kde má a vidí své „já“ a to si také chrání. Dobrým příkladem by mohl být domov. Když jste doma cítíte se skvěle. Můžete si dělat co se vám zlíbí, neberete v potaz co je a není etické nebo morální, aby se to náhodou nevymykalo společenským zvykům, za které by vás mohla společnost „vyvrhnout“. Když k někomu přijdete na návštěvu a on vám řekne: „Chovej se jako doma.“. Určitě se tak budete chovat? Dáte si nohy na stůl, převléknete se do domácího oblečení (někdo nechodí oblečen vůbec) a díváte se na televizi v pozici: „je mi všechno jedno“? Myslím, že ne. Na návštěvě se necítíte jako doma. Prostředí totiž neobsahuje vaše „já“. Nevidíte tam známé věci, necítíte typickou vůni svého bytu a nemáte věci uspořádané tak, jak je vaším zvykem. Domov ale není jediným příkladem, který bych mohla uvést. Soukromí jsou také informace o vás jako o člověku. Jméno, datum narození, adresa a podobné informace, které po vás mohou kdekoli chtít. Myslím, že pro každého by mělo být důležité chránit si své soukromí do takové míry, aby to bylo pro každého únosné. S dotazováním na vaše informace se můžeme setkat prakticky všude. Nejvíce však na internetu. Snad každý má svůj email, do kterého zadal své jméno, adresu a spoustu jiných informací, které musíte vyplnit pro to, aby jste ho mohli vůbec mít. Někomu to přijde normální a zadává to s jistou automatikou a ani si neuvědomí, co vlastně za tím vším je. Teď mi vyvstává otázka: Co se vlastně se všemi těmito informacemi děje? Na co je vlastně potřebují? Nejsou podávány do jiných rukou nebo dokonce zneužívány? Na tyto otázky si nedokážu odpovědět. Ke člověku, který je uživatel právě daných emailů se bližší informace nedostanou. Ví jen, že podepsal souhlas se zpracováním osobních údajů. Ale komu by se chtělo číst sáhodlouhé povídání o tom, jak budou nakládat s jeho údaji, když si chce rychle a bezstarostně založit email? Popravdě řečeno jen pár lidí si ve to skutečnosti přečte. Netýká se to samozřejmě jen emailů, ale i jiných stránek, kde se musíte registrovat, abyste mohli užívat stránku neomezeně.

Spousta lidí si ani neuvědomuje, že dává do cizích rukou své údaje. Není to tím, že si jich neváží. Je to jen zvědavost člověka. Co uvidí a co tím získá. To vše by mohlo vést ke zneužití dat. Nevím přesně co to všechno může způsobit, jelikož jsem se s tím nikdy nesetkala. Ale napadá mě jedna myšlenka. Vy se někde zaregistrujete a za pár měsíců u vás doma zazvoní exekutor, že dlužíte ohromnou částku peněz. Vy pochopitelně nic nevíte. Marně vzpomínáte, koho byste mohli naštvat nebo kdo si z vás udělal srandu. Možná se vám někdy stalo, že se vám někdo dostal na email a vesele si rozesílal zprávy pod vaším jménem a vás to nějakým způsobem poškodilo. Mě se stalo něco podobného. Teď se tomu mohu jen smát, ale v té chvíli mi nebylo do smíchu. Na email mi přišla zpráva od stránky rande, že jsem se zaregistrovala (nevím kdo mohl vědět moje datum narození, jméno, email, ...) a podávám inzerát, že sháním pohodového čtyřicátníka, který mě udělá šťastnou. Možná si ze mě někdo udělal srandu. Ale to teď vědět nemůžu. Pro mě je soukromí velice důležité a to co se mi stalo se mě velice dotklo. Vědět, že o vás někdo ví víc než pomalu vy sami? Hrozná představa že? To je možná ten celý důvod proč si toho vážím. Nechci, aby o mě někdo věděl víc než mu povolím já. A proč ten člověk nechápe, že tím porušil jak zásady společnosti „co je moje, do toho mi nesahej“, tak i vás jako člověka? Nikdy nevíte co vás potká. Na jednu stranu jen

zpráva o vloženém inzerátu a na druhou exekutor vymáhající cizí dluh. Co s tím ale vy máte dělat? Na koho se obrátit? To sama nevím, takže vám asi neporadím.

Vážit si svého soukromí by si měl každý. Jednoduchým příkladem jsou celebrity. Normální lidé, kteří si chtějí užívat svého života, jen se dostali do podvědomí lidí. A co na to ostatní? Ti se zajímají o každou jejich maličkost, hloupost nebo chybu, kterou udělají. Když si vezmu hvězdy v USA. Ti jsou vyfoceni snad na každém kroku co udělají. Nikdy nemají klid a tím se jim narušuje jejich soukromí a pochopitelně jim to vadí. Ale to vše není jen v USA. Je to i v Británii, Česku no prostě všude kam se jen podíváme. Vidíme pomluvy známých osobností, kteří někde byli, něco provedli a je z toho výborný trhák pro tisk. To vše nemusí být jen známé osobnosti. Mohou to být i lidé, kteří nejsou na vrcholu slávy. Když půjdete do obchodního domu určitě uvidíte, jak mají prodavačky otočená jména. Proč to asi mají? Určitě jim vadí, že se lidé dívají na jejich jména. Svým způsobem je to pro ně mírně stresující, když ví, že jejich jméno zná polovina města ve kterém pracují.

Jak tedy zabránit zneužívání nebo jiným problémům se soukromím tak, aby to každému vyhovovalo nebo aby bylo zabezpečeno tak, jak lidé potřebují, aby se nemuseli bát? Mnozí lidé ani neuvažují nad tím, že by se s jejich daty mohlo nějak nakládat. Ani já do téhle chvíle. Ale přeci jenom ... Asi nejlepší řešení je data vůbec nepožadovat. V některých případech je to opravdu nesmyslné. Na druhou stranu v některých případech to nelze přehlížet. Možná kvůli věku. Ale jak někdo na internetu pozná, že dotyčnému bylo 18 let? Nepozná. Mnozí se dělají mladší a mnozí starší, jen proto, že jejich chtivost a zvědavost je silnější než jejich svědomí. Zabránit úniku dat je ve své podstatě nemožné (nebo to tak vidím já). Vždy se najde někdo, kdo tomu unikne nebo to obejde všemi možnými cestami. Jednou z cest by mohlo být, dostat do podvědomí lidí zásady, které jste uvedli na svých stránkách o ochraně osobních údajů on-line. Respektive těm, kterým ještě nebylo 18 let. Ve zkrácené verzi a ty nejzávažnější: snažit se neposkytovat osobní informace bez svolení rodičů, nedomlouvát si schůzku s nikým, koho neznám nebo když to rodiče povolí tak pak a na veřejném místě, neposkytovat hesla a nikomu neškodit. Jediným problémem pak zůstává jak toto do podvědomí mladých lidí dostat. Že by reklamou? Ale to stojí moc peněz. Takže třeba pomocí banerů na internetu. Když budou vtipné a poutavé určitě mladistvým utkví v paměti.

Soukromí je tedy naše „já“ prostě my jako osobnost. Měli bysme si ho vážit za jakýchkoli podmínek. Nevěřit všem, kteří nám zaručují, že s našimi daty budou zacházet tak, jak je stanoveno v zákonu. Věřit tomu, co nám zdravý rozum říká a snažit se respektovat druhé v jejich soukromí i kdyby zabezpečení proti zneužití bylo opravdu malé.